

Hologramik Kardeşlik Nedir?

Ergün Arıkdal

Tahlilini yapın, bunun içinde neler varsa, buradan hangi bilgiyi elde ediyorsanız, büyükten de aynı bilgiyi elde edersiniz, illâ bunu olduğu gibi incelemeniz gerekmez.

Bu çok önemli bir anlayış seviyesidir, insan kendini tanırsa ve bilirse, kendi ruhsal bedeninde olan kanunları ve ilkeleri tanırsa kâinatı da tanır. Kâinatın nasıl işlediğini, Tanrı yasalarının nasıl oluştuğunu, nasıl uygulamalar içinde bulunduğunu da anlar. Onun için, ta Sokrat'tan beri, kendini bilen Tanrısını bilir, evreni bilir, demişler. Yahut Tanrı'yı, evreni tanımak istiyorsan kendini bil manasında bu söz en eskisinden beri söylenmiş ve hâlâ daha bunun tatbikatiyle uğraşıp duruyoruz. Şuurlu olmak, farkında olmak için ikilemden kurtulmak lâzım. Ben ve sen, ben ve o değil biz hepimiz büyük bir hologramın minik parçalarıyız burada. Kendimizde o büyükle alâkalı bütün hususlar, nitelikler, özellikler, bütün gelişme imkânları mevcuttur. Kâinatın her noktasına uzanabilecek derecede güce sahibiz.

Bizi birleştirecek yegâne husus da ruh varlığı olmamızdır. Bizim hologramımız budur, hepimiz ruhsal enerji taşıyan varlıklarız. Bizim hologramik kardeşliğimiz, birliğimiz ruh kardeşliğinden dolaydır. İnanç, vücut, beden kardeşliği devri artık bitti. Artık bundan sonraki kardeşliğin asıl geçeceği, uzanacağı yer ruh kardeşliğidir. Bu farkındalığı yakalamak ve böylece daha global bir şekilde bütün varlıklarla ruh kardeşi olduğumuzu, birbirimizden hiçbir farkımız olmadığını, aynı enerjiyi taşıdığımızı ve aynı enerjiyle dünyada işlem yaptığımızı bilmemiz gerekir. Birisi çıkıp şöyle bir şeyler de ifade edebilir: "Benim inancım var, bana öğretilen bilgiler var, ben yapamıyorum. Benim inancımdan olmadığı için ben o insanları biraz dışlıyorum yahut yabancı geliyor bana, aramda bir duvar var. Duvar ince de olsa bir duvardır, geçemiyorum kolaylıkla, bir tampon bölge var.

Ne yapacağız?

Bu tür benzeri anlayış ve otomatik yaşayışın ifadeleri esasında doğal ve kozmik bir şey değildir. Bu doğrudan doğruya insan varlığı tarafından yaratılmış olan bir halisünasyondan ibarettir, bir aldanmadır, bir illüzyondur. Göz aldanmasından ibarettir o duvarlar, tamponlar. O engelleri, duvarları biz kendimiz örüyoruz ve kendimiz öyle istiyoruz. Çünkü henüz daha gelişimimiz itibarıyla ideal seviyeye ulaşamadık. İdeal; seviyeye ulaştığımız zaman aradaki bütün duvarlar, birbirimizi daha net görmemize engel olan o flû camlar yahut geçirgenliği az olan o düşünceler yavaş yavaş ortadan kalkacaktır.

Bu, doğrudan doğruya varlığın dünyasal cehaletinden, özdeşleşmesinden ileri gelen, kendini maddenin ya da madde bilgisiyle aynı sanmanın, bu odur, o da benim manasında bir yanılgıdan ileri gelen durumdur. İstiraplı, acı veren olaylar mutluluk veren olaylardan çok daha fazla reaktif etki taşırlar. Yani her şeyi iyilikle, sevgiyle, gülücüklerle, tatlı tatlı, okşayarak yapsak ya da yapmaya çalışsak olmuyor. İnsan yapısı maddeyle ilişki kurduğu sürece ıstırapsız bir şey olmuyor.

Belki bir farkındalığa ulaştıktan sonra ıstıraplı birtakım imtihanlar ve olaylar içerisinde kafayı bir kere duvara vurduktan sonra, kafayı duvara vurmadan da birtakım şeyleri elde edeceğimizin farkına vardığımız zaman mutlu oluyoruz. Mutluluğumuz oradan geliyor. Neden? Çünkü bir bilgi farkı çıkıyor ortaya. Bir bilgi elde ediyoruz. Diyoruz ki, kafayı da vurmasam şu iş olmuyormuş. Şunu şöyle yapsaydım bu oluyordu tarzında bir bilgiye sahip oluyoruz.

Demek ki ıstırapın temelindeki asıl gaye bize acı çektirmek, elem vermek, bir zulüm yapmak değildir. Birtakım meseleleri daha iyi anlayabilmemiz için ıstırap yöntemi ile sonuca gidilmeye çalışılır, ıstırapta uyarma kabiliyeti çok fazladır. Çünkü temel yapımızda daima elemden kaçmak, huzur veya mutluluk veren şeye koşmak gibi bir meyil vardır.

Farelerle bizim aramızda bu bakımdan hiçbir fark yoktur. Onları da elektrikli bir kafese sokalım, bir tarafa da onun seveceği bir gıda koyalım, hayvancağız o gıdayı alabilmek için hep elemden kaçır. Elektrik verirler,

ayaklarına elektrik çarptığı zaman hızla öbür duvara gider. Elemden kaçmak ve hazza ulaşmak için. Haz da, oradaki küçük yem parçasını almaktır.

Elem ve haz dengesi daima her yerde vardır. Bitkilerde, hayvanlarda, insanlarda da vardır, insanlar elemden kaçarak hazza doğru, kendisine haz veren, huzur, tat ve keyif veren şeylere doğru gider ve daima acı ve ıstırap veren şeylerden kaçır. Fakat böyle olmakla beraber bir türlü bu iki yol arasındaki bilgi farkını bir türlü elde edemez. Elde edemiyor çünkü bir özdeşleşmeye girmiştir, kalıpla, elbiseyle kendisini aynı zanneder. Sen nesin dendiği zaman insanlar önce elbisesine bakıyor. Kravatım var, gömleğim var, ayakkabım şu renk, diyor. Halbuki onlar kabuktan ibaret, değişen bir şey yok.

Kendi öz varlığı hakkında söyleyeceği bir sözü de yok. Bu ikilemden kurtulmak için de mücadele etmek lâzım. Bunlar kolaylıkla olmaz yani nutuk atarak, söz söyleyerek değil, yaşayarak olur. Hayatımız içerisinde bu ikilemin olmadığını, tekliğin mevcut olduğunu, ben ve o ayrımı yapmadan "biz varlıklar" diyebilmek ancak tecrübeler içerisinde olur.

Onun için bugün insanlar bu çoğulluğu yaşamanın derdine düşmüştür. Hep sevgi peşinde koşmaya çalışıyorlar. Çünkü çoğulluğun dışında kaldıkları zaman tekil haldeler, yalnız, tek başına. Kendisini düşünen yok, gözünün içine bakan yok, onunla hemhal olan yok. Yani sürekli bir şekilde insanlarla özdeşleşmek zorundadır. Ben ve sen ayrımından çıkıp birleşmek, iç içe girmek ihtiyacındadır. İç içe girebilmek lâzım varlık olarak. Yoksa benim elim senin cebinde, senin elin benim cebimde, borsa oyunu oynamak manasında değil.

Bugün insanlar bunu daha çok maddî seviyede yapıyorlar. İç içe yaşamanın yollarını arıyorlar. Ama çıkış maddede değil ruhtadır, çıkışlarını yine ruhsal olanda bulacaklarını anladıkları an herşey değişir, dünya değişir, cennet olur.